

Yazan: Çağatay YILDIZ

Çizen: Şeyma TOTU

Uyandığımda çok hafiftim. Hafiftim ama kollarım, bacaklarım çok güçlüydü. O kadar güçlüydü ki aklıma babam geldi. O benim yerinden kımıldatamadığım yemek masasını her yemekte kolayca kaldırırdı. Kendimi onun gibi güçlü hissediyordum şimdi. Ama babam gibi büyük değildim. Küçücüktüm. O kadar küçücüktüm ki köpeğimiz Paşanın ayakları bile benim vücudumdan büyüktü

Elimi kaldırdığımda anladım. Bir karıncaydım artık. Çevremde yüzlerce karınca vardı. Herkes birbirine benziyordu burada. Herkesin üç-dört eli üç-dört bacağı vardı. Ben bir elimi kaldırmaya çalıştığımda hemencecik öteki de kalkmak istiyordu. Bastığım toprak yan komşumuz Onur'la meşe oynadığım toprağın aynısı. Aynısı ama ben topraktan daha sertim artık. Kafam daha uzun sanki.

Daha akıllı birine benziyorum.

Şimdi farkettim! elbiselerim de yok. Ayakkabılarım, çorabım hatta annemin sıcak havalarda zorla giydirdiği montum da yok. Hemen panik olmamalıyım. Etrafa tekrardan bakıyorum. Herkes tüm gücüyle çalışıyor. Herkes benim gibi akıllı bir kafaya sahip.

İki sıra var gördüğüm. Birinde sırtında ekmek olanlar yürüyör diğerinde ise sırtı boş olanlar. Sırtımda bir şey olmadığı için sırtı boş olanların sırasına katılıp yürüyorum. Yürümeye kolayca alıştım. Biraz yokuş çıkıyoruz. Çok dik bir yokuş ama bacaklarım çok kuvvetli. Hissetmiyorum bile çok garip. Normalde ne yorulurum okul merdivenlerini çıkarken!

Kocaman bir ışık görüyoruz, sıra yavaşlıyor. Hatta duruyoruz. Sanırım burada sırtımıza ekmek yükleyecekler. O da ne! Bizim mutfak! Ablamın döktüğü ekmek kırıntılarını alıyor herkes. Sıra bana yaklaştı. Ekmekleri sırtımıza yükleyen yaşlı ama kuvvetli bir karınca var. Dedeme benziyor. O da yaşlı ama güçlüdür. Hatta her bayram babamla bilek güreşi yapar ve yener. Babam da bilerek yenildiğini söyler.Yaşlı karınca sırtıma kocaman bir ekmek tanesi koydu.

Şimdi ise yokuştan aşağıya gidiyoruz. Geldiğimiz yoldan. Bazı karıncalar “merhaba”, “kolay gelsin”, “iş sonrası mutlaka gel” gibi laflar ediyor birbirine. Ama hepsi çalışıyor.

Dışarı çıkıyoruz. Burası daha sakin.

Mahallemizin kedisi Ayran değil mi o? Bembeyaz olduğu için ayran diyor herkes ona. Ayran her zamanki gibi yatıyor. Sadece mama yiyeceği ve tuvalete gideceği zaman kalkar. Okula tek giderken Ayran'ı severim.

Severim sevmesine ama korkarım da. Sanki elimi hızlıca kapacak gibi bakar. Şimdi korkmuyorum. Kalabalığız çünkü. Ayran'a göre kaç tane aklımız kaç tane ayağımız, kolumuz var. Kimseyi tanımıyorum ama iyice alıştım çevremdeki karıncalara. Sanki bana bir şey olsa hemen elimden tutacak bana yardım edecekler. Ben de onlara yardım ederim tabi.

Burada herkese göre iş var. Kimi ustaca ekmekleri yüklerken kimi sıraları düzeltiyor. Kimisi büyük, kum dolu yuvayı kontrol ediyor.

Rüzgar çıkmaya başladı. Yavaşça yuvaya giriyoruz. Yuvanın içi rüzgardan hiç ama hiç etkilenmiyor. Taşıdığımız ekmeklerin yanında başka yemekler de var. Şekerler, meyveler, yüzlerce yemek. Kim ne isterse alıp yiyiyor.

Kimi karıncalar şarkılar söylüyor, kimisi dans ediyor. Hatta ilerideki karıncalar altlarına serdikleri yemyeşil yaprakların üstünde bale yapıyorlar.

Ben de bale yapan karıncalara katılıyorum. Ne kadar da hızlı dönüyorlar öyle. Ayaklarım acımayacak şekilde yavaşça yukarı kalkıp dönmeye başlıyorum.Hem şarkı söyleyip hem dönüyorum.

Tüm karıncalar bana bakıyor artık.Yaşlı karıncalar bile hayran hayran izliyor.

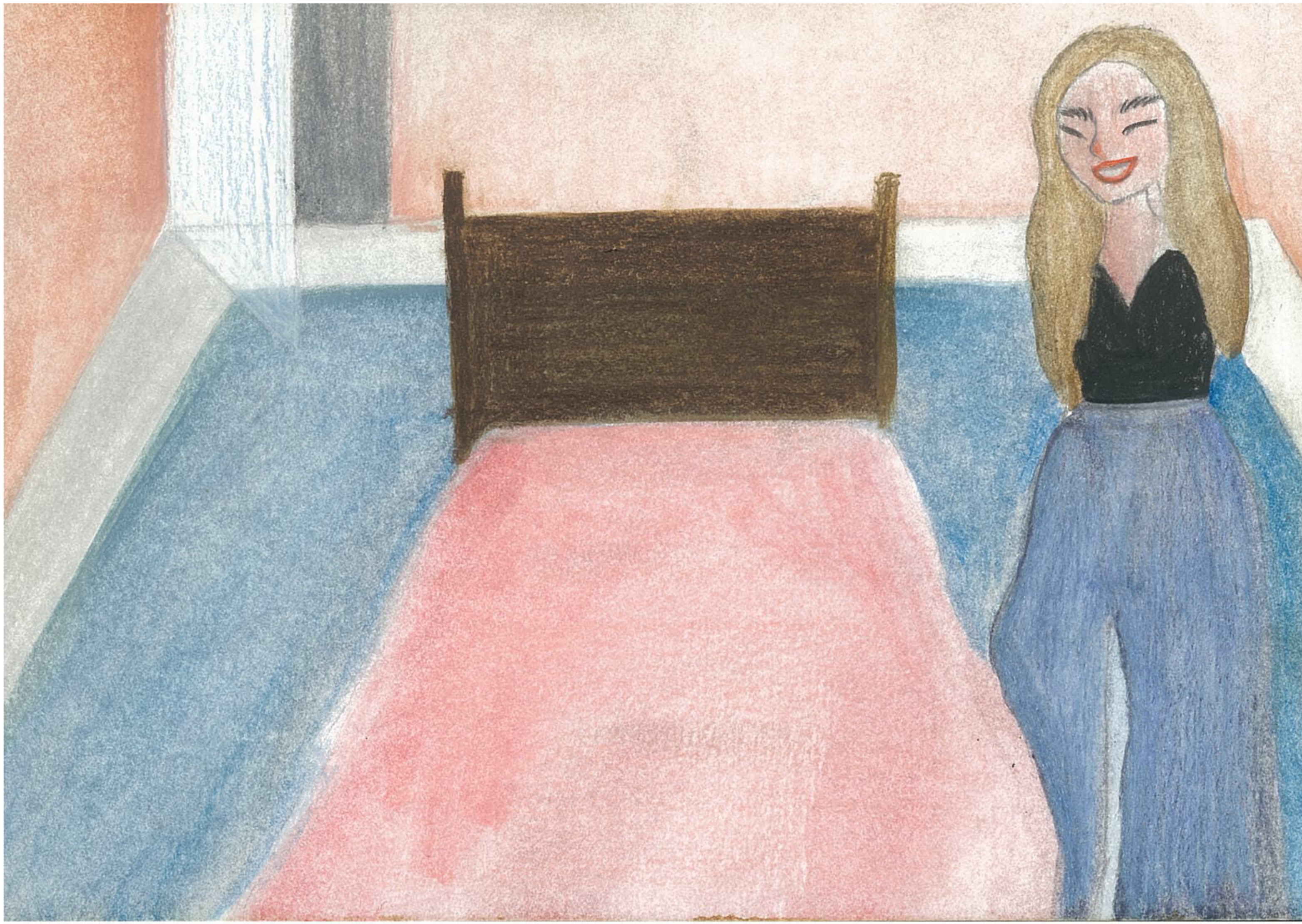
Hızlanıyorum, hızlanıyorum, hızlanıyorum….

Tam çok hızlı dönerken ayağım birden bire yaprağın sapına çarpıyor!

Uyandım! Ayağımı yatağın başına çarpmışım. Kollarıma bakıyorum hemen. İki tane var. Büyük ama kuvvetsiz

Karşımdaki kadın annem. Gülerek bana bakıyor.

“Ne güzel şarkılar mırıldanıyorsun sen öyle”

Gülümsüyorum. Bir şey demiyorum ama.

Bir daha karıncaların yanına gitmek için ayaklarımı iyice çekip uykuya tekrar dalıyorum...

SON